

Sygn. akt X K 52/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 23 sierpnia 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Anna Ciechanowicz

bez udziału Prokuratora Rejonowego w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r. na rozprawie

w sprawie **J. M. (1)**, s. W. i B., ur. (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od czerwca 2015 roku do sierpnia 2017 roku w miejscowości P., uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy oraz na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 10 lipca 2015 roku sygn. akt V RC 415/15 oraz na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 18 października 2016r. sygn. akt V RC 415/15 obowiązku łóżenia na utrzymanie córki Z. M. (1), powodując zaległość stanowiącą równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych;

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

orzeka

I. oskarżonego **J. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, z tym odmiennym ustaleniem, że działał w okresie od 31 maja 2017r. do dnia 23 sierpnia 2018r., tak opisany czyn kwalifikuje jako występki określony w art. 209 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, §1a pkt 1, §1b i § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 34 § 3 k.k. i art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do systematycznego wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia rat alimentacyjnych na utrzymanie pokrzywdzonej Z. M. (1);

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 3 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 52/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. (1) jest ojcem Z. M. (1) urodzonej (...) Matka dziecka, A. J., nie była w formalnym związku z J. M. (1). J. M. (2) uznał swoje ojcostwo wobec Z. M. (1) i na mocy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w

Gdańsku Wydział V Rodzinny i Nieletnich z dnia 4 lipca 2012 roku w sprawie o sygn. akt V RC 237/12 zobowiązał się do płacenia alimentów w kwocie 450 zł na rzecz córki do rąk A. J.. J. M. (1) początkowo wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego, uiszczając raty alimentacyjne w kwocie po 450 zł.

Dowody: zeznania A. J. k. 31v.-32, 203-204, odpis skrócony aktu urodzenia Z. M. (1) k. 30

A. J. wystąpiła z wnioskiem do sądu o podwyższenie kwoty jaką miał płacić J. M. (1) na rzecz Z. M. (2) do wysokości 1200 zł. Postanowieniem z dnia 10 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział V Rodzinny i Nieletnich w sprawie o podwyższenie alimentów sygn. akt V RC 415/15 udzielił zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zobowiązanie J. M. (1) do zapłaty na rzecz Z. M. (1) alimentów w kwocie 700 zł miesięcznie płatnych z góry do 10 dnia każdego miesiąca do rąk matki A. J.. J. M. (1) płacił nadal alimenty, jednak w kwocie 450 zł.

Dowody: Postanowienie z dnia 10 lipca 2015 roku k. 3-6, zeznania A. J. k. 31v.-32, 203-204

Ponieważ J. M. (1) nie interesował się dzieckiem, a sytuacja finansowa A. J. była trudna, A. J. wystąpiła do sądu o zasądzenie alimentów na rzecz córki. J. M. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział V Rodzinny i Nieletnich z dnia 18 października 2016 roku sygn. akt V RC 415/15 był obowiązany do uiszczania renty alimentacyjnej w kwocie po 800 zł miesięcznie, płatne z góry do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od dnia 19 czerwca 2015 roku do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniej A. J..

Dowody: odpis wyroku k. 7-8, zeznania A. J. k. 31v.-32, 203-204

J. M. (1) od chwili zasądzenia alimentów do 31 grudnia 2016 roku wpłacał kwoty tytułem alimentów w niepełnej wysokości. Wpłaty były dokonywane przez niego nieregularnie, dlatego też w dniu 14 sierpnia 2015 roku A. J. wezwała J. M. (1) do zapłaty zaległych alimentów w kwocie 750 zł, jednak bezskutecznie.

Sprawa została skierowana w dniu 10 września 2015 roku do komornika. Egzekucja w sprawie Kmp 16/15 prowadzona przez komornika przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku świadczeń alimentacyjnych okazała się jednak bezskuteczna.

Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 14 sierpnia 2015 r. k. 9-10, wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego należności alimentacyjnych k. 11-12, pismo od Komornika k. 35, karta rozliczeniowa z dnia 14 września 2015 roku k. 36, zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 61, pismo od komornika z dnia 15 listopada 2017 r. k. 98, wyjaśnienia J. M. (1) k. 126-127, wykaz zaległości alimentacyjnych k. 128, 129, 130

Pismem z dnia 21 lipca 2017 roku J. M. (1) został wezwany przez A. J. do zapłaty zaległych alimentów za okres od czerwca 2015 roku do lipca 2017 roku w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. J. M. (1) powyższy pismo odebrał w dniu 4 sierpnia 2017 roku. Nie dokonał zapłaty zaległych należności alimentacyjnych.

Dowody: pismo z dnia 21 lipca 2017 roku wraz z potwierdzeniem odbioru k. 13-15

Zaległości z tytułu alimentów na dzień 26 września 2017 roku wynosiły 17.8000 zł wraz z odsetkami w kwocie 1.339,66 zł.

Dowody: zaświadczenie o dokonanych wpłatach k. 60

J. M. (1) kontakt z córką miał raz do roku w święta wielkanocne lub bożonarodzeniowe, ostatni raz z córką skontaktował się w grudniu 2016 roku, później nie uczestniczył już w życiu córki, nie kontaktował się z Z. M. (1) ani osobiście ani telefonicznie, nie interesował się nią. J. M. (1) ma ustalone kontakty z córką w każdą pierwszą sobotę miesiąca, z czego jednak oskarżony nie korzysta.

Od około sierpnia 2016 roku A. J. przez pewien czas zamieszkała ze swoim partnerem T. G., który pomagał jej w utrzymaniu i wychowaniu dziecka. A. J. i T. G. wspólnie prowadzili gospodarstwo domowe, posiadali wspólne konto

bankowe, dzielili się wydatkami, potrzeby dziecka były zaspokojone. Obecnie A. J. jest sama i sama wychowuje oraz utrzymuje córkę.

A. J. w utrzymaniu pomaga jej mama oferując opiekę, czy obiady. Również dziadkowie Z. M. (1) pomagają A. J. w ten sposób, że zabierają czasami dziecko do siebie, podczas tych spotkań dają jej pieniądze na wakacje, jak też kupują jej rzeczy potrzebne do szkoły, ubrania, dają upominki.

A. J. nie korzystała z funduszu alimentacyjnego, pomocy MOPS ani żadnej innej pomocy od państwa, z uwagi na zbyt wysoki osiągnięty dochód nie przysługiwało jej prawo do świadczeń. A. J. pracuje w firmie (...) w P. z czego osiąga dochód w wysokości około 1500 zł oraz dodatkowo 1050 zł premii uznaniowej. Poza opłatami za mieszkanie oraz opłatami związanymi z posiadaniem kredytu, A. J. ponosi miesięcznie opłaty związane z: przedszkolem tj. 250 zł miesięcznie, wyprawką dla dziecka 250 zł rocznie, jak też za zajęcia pozalekcyjne T. i angielski córki, tj. koszt 160 zł miesięcznie oraz 200 zł rocznie opłaty za zawody. Na ubrania Z. M. (1) matka wydaje miesięcznie około 150-200 zł oraz około 100 zł na leki dla dziecka i 400 zł co trzy miesiące za leczenie dentystyczne.

Dowody: pismo z MOPS w G. k. 38, 48, pismo z MOPS w P. k. 39, zeznania T. G. k. 43, zeznania A. J. k. 31v.-32, 203-204

Z. M. (1) przez cały czas niealimentacji miała zapewnione podstawowe potrzeby życiowe.

Dowody: zeznania A. J. k. 31 v.-32

J. M. (1) ma wykształcenie średnie. Pracuje w firmie (...) w Niemczech jako kierowca, osiągając dochód rzędu 5.500 zł netto miesięcznie. Nie posiada majątku. Jest żonaty, od ma trójkę małoletnich dzieci pozostających na jego utrzymaniu, w stosunku do Z. M. (1) ciąży na nim obowiązek alimentacyjny. Nie był karany.

Dowody: dane osobo poznawcze k. 136, dane o karalności k. 201, notatka urzędowa k. 137

W postępowaniu przygotowawczym J. M. (1) częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

Oskarżony nie stawiał się na terminie rozprawy, o którym był prawidłowo zawiadomiony; nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie wnosił o nieprzeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność, a jego obecność nie była obowiązkowa.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonej odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia J. M. (1) k. 126-127

Sąd zważył, co następuje:

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności zeznania świadka A. J., wyjaśnienia oskarżonego oraz zgromadzona dokumentacja dostarczyły podstawy do przypisania J. M. (1) zarzucanego mu czynu z art. 209 § 1 kk.

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się w pierwszym rzędzie na zeznaniach świadka A. J., przesłuchanej w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie głównej. Świadek rzeczowo przytoczyła okoliczności sprawy. Sąd zważył, że w jej zeznaniach nie było żadnych sprzeczności, dodatkowo zostały one poparte zgromadzonymi w sprawie dokumentami w postaci zaświadczeń z MOPS, a także wykazami zaległości alimentacyjnych powstałych na skutek nieregularnego płacenia lub nie płacenia alimentów przez zobowiązanego J. M. (1), jak i danymi uzyskanymi od komornika sądowego. A. J. zeznając na etapie dochodzenia w dniu 22 września 2017 roku szczegółowo opisała potrzeby córki i wydatki, jakie w ponosi w związku z jej utrzymaniem. W tym aspekcie Sąd mając na uwadze zasady logiki i doświadczenia życiowego uznał, że przedstawione kalkulacje nie są zbyt wygórowane i są zgodne z prawdą. Co więcej, mimo, iż jej sytuacja osobista uzasadniałaby, że mogłaby mieć żal do oskarżonego, to w jej depozycjach nie były widoczne pretensje czy nadmierne obwinianie J. M. (1). Przykładem tego może być chociażby to, że świadek wskazała, że rodzina oskarżonego pomaga w utrzymaniu córki. Zatem Sąd przyjął, że A. J. nie zależało, żeby odegrać się na

J. M. (3), zważywszy, że byli oni ze sobą tylko trzy miesiące, a jedynie wyegzekwować od niego płacenie alimentów. Ponadto treść depozycji A. J. znalazła potwierdzenie w zeznaniach świadka T. G., który od 2012 roku był z nią w związku partnerskim.

Przechodząc do oceny zeznań T. G., Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności. T. G. słuchany w postępowaniu przygotowawczym był partnerem A. J. od 2012 roku, pomagał jej wychowywać i utrzymać córkę. Sąd uznał więc, że świadek znał sytuację rodzinną i majątkową A. J., mógł zatem rzeczowo wypowiedzieć się co do okoliczności sprawy. Depozycje w/w świadka były spójne, w pełni korelowały z wypowiedziami A. J. złożonymi na etapie dochodzenia, kiedy jeszcze świadkowie żyli razem, w szczególności co do braku kontaktów i zainteresowania J. M. (1) dzieckiem oraz wydatków ponoszonych przez A. J. i T. G. związanych z utrzymaniem.

Sąd uznał, że wyjaśnienia J. M. (1) złożone na etapie dochodzenia były zgodne z prawdą i w pełni konsekwentne. J. M. (1) wprawdzie jedynie częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu i wskazał okres, w którym uiszczal raty alimentacyjne, jednocześnie podając, że „płacił tyle alimentów na ile było go stać”. Wskazał przy tym na swoją sytuację życiową, tj. m.in. problemy ze zdrowiem i trudności ze znalezieniem pracy. Widoczne jest dążenie J. M. (1) do przedstawienia wydarzeń zgodnie z rzeczywistością. Ponadto, oceniając twierdzenia J. M. (1) dotyczące tego, że po zakończeniu leczenia podejmie pracę i wznowi spłatę alimentów, Sąd nie miał wątpliwości, iż są one szczerze. J. M. (1) bowiem, kiedy pracował, wpłacał raty alimentacyjne na rzecz swojej córki, co prawda Sąd zważył, że były to kwoty niższe niż zasądzone, jednak starał się płacić je regularnie, zgodnie ze swoimi ówczesnymi możliwościami finansowymi. Dlatego też Sąd nie znalazł podstaw, aby w tej kwestii odmówić oskarżonemu wiary.

Ponadto, Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 394 § 1 i 2 kpk, art. 393 § 1 i 2 kpk, w szczególności w postaci MOPS, danych z akt komornika, wykazów zaległości alimentacyjnych, odpisów wyroków i postanowień, danych osobo poznawczych, danych o karalności, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Prokuratura Rejonowa w Pruszczu Gdańskim skierowała do sądu akt oskarżenia przeciwko J. M. (1), oskarżonemu o przestępstwo z art. 209 § 1 kk, wskazując okres nie alimentacji od czerwca 2015 roku do sierpnia 2017 roku. Po wnikliwej analizie materiału dowodowego, zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego, Sąd doszedł do przekonania, że postawienie J. M. (1) w stan oskarżenia jest zasadne z tym odmiennym ustaleniem, że działał on w okresie od 31 maja 2017 r. do dnia 23 sierpnia 2018r.

Sąd uznał, że okres nie alimentacji należało rozszerzyć do dnia wyrokowania, tj. 23 sierpnia 2018 roku, bowiem od czasu sierpnia 2017 roku, tj. czasu złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z wnioskiem o wszczęcie postępowania do dnia wyrokowania J. M. (1) nadal nie wywiązywał się z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego.

Sytuacja prawna w niniejszej sprawie jest o tyle skomplikowana, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie obowiązywania dwóch stanów prawnych.

Przepis art. 209 § 1 k.k. w poprzednim brzmieniu (tj. sprzed dnia 31.05.2017r.) stanowił, że przestępstwo uchylania się od alimentów popełnia ten, kto uporczywie uchyla się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zakres pojęcia "podstawowe potrzeby życiowe", użytego w art. 209 § 1 KK, wyznaczają warunki społeczne, poziom rozwoju gospodarczego, technologicznego, stan świadomości społecznej. Im wyższy jest stopień rozwoju społeczeństwa, przeciętny poziom życia, tym większe i bardziej zróżnicowane są potrzeby uznawane powszechnie za podstawowe (wyr. SA we Wrocławiu z 16.3.2016 r., II AKA 7/16, L.). Sąd zważył, że J. M. (1) wprawdzie nie płacił całości rat alimentacyjnych na rzecz swojej córki Z. M. (1) w okresie od czerwca 2015 roku do 31 maja 2017 roku, będąc zobowiązany ustawą oraz na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 10 lipca 2015 roku sygn. akt V RC 415/15 oraz na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 18 października 2016r. sygn. akt V RC 415/15, to jednak, dzięki staraniom matki A. J. i bliskich jej osób

oraz rodziców oskarżonego, nie naraził swojej córki Z. M. (1) na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, zatem nie wyczerpał swoim zachowaniem znamion czynu określonego w art. 209 § 1 k.k. w uprzednim brzmieniu. Na powyższe wskazała słuchana w sprawie matka małoletniej A. J. podając, iż Z. M. (1) nie tylko miała w tym czasie zaspokojone potrzeby życiowe, ale uczęszczała ponadto na zajęcia dodatkowe, tj. angielski i taekwondo (k. 32 akt).

Żeby doszło do wypełnienia znamion występku z art. 209 § 1 k.k. w aktualnym brzmieniu wystarczające jest, aby łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Brak jest jednak rozszerzania okresu nie alimentacji penalizowanej z art. 209 § 1 k.k. na okres sprzed wejścia w życie regulacji w obecnym brzmieniu, skoro wcześniej w ogóle nie było penalizowane zachowanie określone w obecnie obowiązującym przepisie § 1 art. 209 k.k.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, J. M. (1) nie uiszczal kwot alimentów orzeczonych wyrokiem sądu w okresie od 31 maja 2017 roku do dnia wyrokowania, tj. 23 sierpnia 2018 roku. Tym samym spowodował powstanie zaległości w regulowaniu rat alimentacyjnych na okres znacznie dłuższy niż 3 miesiące.

Żeby można było mówić o wyczerpaniu znamion czynu zabronionego określonego w art. 209 § 1 k.k. w poprzednim brzmieniu, musiała być spełniona kolejna przesłanka, jaką jest uporczywość uchylania się. Zgodnie z poglądem przyjętym w orzecznictwie, uporczywość zachodzi w sytuacji powtarzającego się uchylania zabarwionego ujemnie z uwagi na złą wolę sprawcy, która wyraża się najczęściej w ignorowaniu w sposób tendencyjny obowiązku świadczenia opieki materialnej (wyr. SN z 3.7.2003 r., II KK 125/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 1458; wyr. SN z 27.2.1996 r., II KRN 200/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 10, poz. 8; post. SA w K. z 13.12.2000 r., II AKz 289/00, KZS 2000, Nr 12, poz. 28). Niepodważalnym jest fakt, że oskarżony J. M. (1) w okresie od 31 maja 2017r. do dnia 23 sierpnia 2018r. uchylał się w uporczywy sposób od obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniej córki. Miał też świadomość, co sam przyznał, że obowiązek taki na nim ciąży.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż J. M. (1) swoim zachowaniem polegającym na uporczywym uchylaniu się w okresie od 31 maja 2017 roku do 23 sierpnia 2018 roku w miejscowości P. od ciężącego na nim z mocy ustawy oraz na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 10 lipca 2015 roku sygn. akt V RC 415/15 oraz na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 18 października 2016r. sygn. akt V RC 415/15 obowiązku łożenia na utrzymanie córki Z. M. (1), powodując zaległość stanowiącą równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych wyczerpał znamiona czynu z art. 209 § 1 k.k. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu oskarżony był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał więc oskarżony obiektywną możliwość zachowywania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił, i z tego tytułu zasadnie postawić mu można zarzuty.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary, Sąd przy jej wymierzaniu uwzględnił dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 § 1 kk. Sąd wymierzył karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd orzekając o karze uwzględnił okoliczności obciążające oskarżonego, tj. miał na względzie z jednej strony fakt, że zachowanie J. M. (1) naruszało dobro prawne osoby najbliższej, z drugiej strony to, że oskarżony w żaden sposób nie wykazywał przez ten czas zainteresowania swoją córką. Sąd uwzględnił także sytuację osobistą oskarżonego i jako okoliczności przemawiające na jego korzyść poczytał przyznanie się do winy przez J. M. (1) i to, że wyraził chęć uiszczania rat alimentacyjnych, jak tylko podejmie zatrudnienie, wykazanie przez niego skruchy, a także jego

dotychczasową niekaralność. Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności obciążających i przemawiających na korzyść oskarżonego, w ocenie Sądu, adekwatne było wymierzenie J. M. (1) kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Kara ta jest dostosowana stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony. Sprawca przestępstwa określonego w art. 209 § 1 k.k. podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Sąd uznał, że kara ta będzie wiązała się z pewną dolegliwością dla oskarżonego, przejawiającą się w konieczności wykonywania wskazanej przez sąd pracy, to przede wszystkim powinna uświadomić oskarżonemu naganność jego zachowania. Wymiar kary nie będzie kolidował z pracą zawodową oskarżonego, jaką zamierza podjąć po zakończonym leczeniu, a więc można przyjąć, że J. M. (1) będzie w stanie wywiązać się z nałożonej na niego kary. Kara pozbawienia wolności byłaby w ocenie Sądu karą zbyt surową za popełniony występki, tym bardziej, że oskarżony ma na utrzymaniu małoletnie dzieci, a gdy zakończy leczenie zamierza podjąć pracę zarobkową i spłacać raty alimentacyjne. Pozbawiony wolności byłby jednocześnie pozbawiony możliwości zarobkowania.

Sąd mając na uwadze to, że J. M. (1) przez długi okres czasu zaniedbywał obowiązek w kontekście bycia ojcem w stosunku do małoletniej poprzez uchylanie się od płacenia rat alimentacyjnych i nieinteresowanie się losem dziecka, wobec tego na mocy art. 34 §3 k.k., art. 72 §1 pkt 3 k.k. Sąd uznał za słuszne zobowiązanie oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec Z. M. (1). Zobowiązanie to ma zmotywować sprawcę do regularnego wpłacania rat na rzecz córki, w przypadku zaś dalszego niewywiązywania się z tego obowiązku będzie umożliwiało pokrzywdzonej na egzekwowanie swoich praw.

Sąd w punkcie III wyroku orzekł w przedmiocie kosztów. I tak, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 3 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego J. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 180 zł tytułem opłaty. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

SSR Adrianna Kłosowska

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

G., dnia 7 września 2018 r.